

срѣщамы у най-отличныѣ классическы писатели; стараніето имъ да ни представѣжтъ Римляны и говорящы съ Цицероновскы періоды, е съвършено несмысленно безплодно. Какво быхмы казали ако Англійскыѣ лица на днешныѣ повѣсти говоряж съ фразы на Джонсона и на Бурка? Погрѣшката е толкосъ повече неоправдана, колкото че тѣ като искать съ туй да покажжтъ многоученіе псказватъ напротивъ несмысленность. Туй сичко ны уморява, обезпокоява, докарва ни отвращеніе и като дремемъ кога ты четемы, не приемамы поне благодареніето да мыслимы че дремемы научно. Нека внимаваме прочее да не бы, като гонимы вѣроятность въ разговорыѣ на класическыѣ си лица, да паднемъ въ безсмысленны празднословія.

Нищо друго не прави едно списаніе толкосъ неприятно колкото тшаніето да исказваме многоученіе. Нека украсяваме списаніето си чрезъ дълга и неуморна работа, защото загатваніята и общо избортъ на фразыѣтѣ трѣба да са почерпжъ отъ давнотекущія источникъ. Трѣба да пресаждамы цвѣтыя като ты земамы отъ плодородна земя, а не отъ ближняя пазарь, отъ чужды ржцѣ! Ако тѣзи плодородна земя ни е наржкы, сирѣчь ако са опознахмы съ классическыѣ предметы, туй е преимущество длѣженствувано повече на обстоятелствата отъ колкото на собственното достоинство, защото го придобыхмы отъ възпитаніето на младость-та си и отъ ученіето въ здрѣлыя си возрастъ. Но и ако са предположи че нѣкой писатель е обладатель на широка познанія, мыслиж че е невъзможно, като възхожда къмъ епоха толкози различна отъ нашата, да не погрѣши или съ пропуцанье или съ забравянье на работы които отъ часть повреждатъ списаніето му. Когато обаче въ съчиненіята съставены по слога на древныѣ (творенія на мъжи прочуты и знамениты) намѣрватъ са нѣкой несъвършенства, открываны често отъ критицы много по-долны по познаніята си отъ критикуемыѣ писатели, разумѣхъ въ колка самонадѣяность быхъ станжлъ повинень, ако помысляхъ да са покажж по-честитъ отъ по-ученыѣ отъ мене, и особенно въ дѣло което иска помалко познанія. Честитъ ще са считамъ ако тѣзи ми джнга и описаныѣ сцены, каквыто и да сж несъвършенствата, цвѣтѣтъ и характерыѣ имъ, са счетжтъ като истинско изобразяванье на нравыѣтѣ и на дѣлата на вѣка, който предприехъ да опишж. Дано поне (и то е най-важното) да изобразяватъ точно чловѣческыѣ страсти и чловѣческото сърце, на които элементыѣ сж сжщыѣ во всичкыѣ вѣкове! Нека ми са позволи най-подиръ да напомнж на читателитѣ си, че ако быхъ случайно възмогълъ да съживиж и да украсиж образыѣ на классическыѣ характеры въ повѣствованіе на събытія отъ классическа